A°. 1826. N°. 56.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zaturdag den 13 Mei.

WEENEN, den 4. Mei

De *Oostenrijksche Beobachter* deelt heden de volgende berigten mede, uit *Konstantinopel, den 10. April.* Sedert het berigt der verovering van de eilanden Vassiladi en Anatolico, heeft de Porte geene tijding uit het leger van *Ibrahim*-pacha voor Missolonghi ontvangen. — Uit Napoli di Romania verneemt men, dat de regering aldaar, door de tijding van den val van Vassiladi uit hare onverschilligheid voor de dappere verdedigers van Missolonghi gewekt, last gegeven heeft, om de vesting met mond- en krijgsbehoeften ter hulp te snellen. — Volgens berigten uit Athene, van den 25. Maart, had de overste *Fabvier* met zijne geregelde troepen eenen inval in Negroponte ondernomen, en was voor Karisto verschenen. Reeds den 4 Maart had hij uit zijn toenmalig hoofdkwartier te Vrana (bij Marathon) aan verscheidene consuls en agenten der Europische mogendheden te Athene, de blokkade van het eiland Negroponte en de golf van Volo aangekondigd. Uit Athene wordt verder gemeld, dat er in het laatst van Maart eene Grieksche Nationale Vergadering te Piada zou gehouden worden; dat die van Oost-Griekenland op dezelve zullen aandringen, om van de Europische mogendheden eenen Koning te verzoeken en inmiddels eenige verandering in den regeringsvorm te maken, zoodat het bestuur zou opgedragen zijn aan zes directeuren, onder eenen voorzitter, voor welke laatste waardigheid men *Hipsilanti*, bij voorkeur van *Maurocordato*, noemt. — Een gedeelte van het nieuwe naar den Archipel bestemde Turksche eskader is den 7. naar de Dardanellen afgezeild. (De *Beobachter* meldt geen woord van het *ultimatum*, dat door Rusland aan de Porte overgegeven is).

Verder geeft de *Beobachter* de volgende tijdingen uit *Corfu, den 18. April.* In de lagunen van Missolonghi bevindt zich een klein eiland, Klissova genaamd, met een klooster, werwaarts vele huisgezinnen van Grieksche hoofdlieden gevlugt zijn, en hetwelk de Grieken met eene batterij van twee kanonnen voorzien hadden, om hetzelve voor den vijand nog ontoegankelijker, dan het reeds van nature is, te maken, en de gemeenschap met Missolonghi, mitsgaders de rijke visscherij, welke hun het bezit des eilands oplevert, te verzekeren. *Ibrahim*-pacha zag de noodzakelijkheid in, dit punt te vermeesteren, en droeg den seraskier (*Reschid*-pacha) deze onderneming op. — Dien ten gevolge brak de laatste den 6. dezer, aan het hoofd van 1500 Albanezen, tegen het gemelde eiland op, passeerde gelukkig met zijn korps op vlotten en booten de moeras; doch nauwelijks was hij op den afstand van een kanonschot het eiland genaderd, toen de Grieken uit hunne batterij een levendig vuur begonnen, en velen der aanvallers doodden en kwetsten; onder de laatsten bevond zich ook de seraskier, die aan den voet gewond werd, waarop de Albanezen den aftogt aannamen. — *Ibrahim*-pacha had naauwelijks van dezen ongelukkigen uitslag berigt ontvangen, of hij gaf aan een korps Arabieren bevel, om dit punt te vermeesteren. Deze schikten zich in der daad moedig tot deze onderneming, overwonnen ook de zwarigheden, die bij het passeren van de moeras onvermijdelijk zijn, en hielden het vuur der Grieken met grooteren moed uit dan de Albanezen, waardoor het hun gelukte, het eiland tot op weinige passen te naderen. Dan hier had hun de verslagenheid hunner tegenstanders eene hinderpaal opgeworpen, welke de krijgshaftige moed der Arabieren niet vermogt te overwinnen. De Grieken hadden namelijk om het eiland eene diepe gracht getrokken en talrijke palissaden, onderscheidenlijk verdeeld, daarin aangebragt, zoodat de aanvallers, noch wadende, noch op vlotten het eiland bereiken konden, en onder het vuur der Grieken, mede genoodzaakt waren terug te wijken. — Deze tweemaal mislukte onderneming heeft den Turken vele dooden en gekwetsten gekost; de Grieken begrooten het getal daarvan op 500 man. Zeker is het, dat behalve de seraskier van Romelie, ook de seraskier van Candia, *Hussein*-bei, en de overste van het zevende Arabische regement, *Hassan*-bei, zich onder de gekwetsten bevinden. — Den 11. heeft een Engelsch schip bij Zante acht Grieksche vaartuigen ontmoet, die naar Missolonghi stevenden, en van dezelve vernomen, dat 34 andere Grieksche schepen mede naar Missolonghi onder zeil waren. — De lord-opper-commissaris der Jonische eilanden, sir *Frederik Adam*, is met verlof naar Engeland vertrokken.

FRANKFORT, den 10. Mei.

Onderscheidene brieven uit Smirna, van den 3. April, melden, dat sir *Hudson Lowe*, die op zijne reis naar Oost-Indie aldaar vertoeft, gevaar heeft geloopen van vermoord te worden. Een beambte van den Franschen Consul te Smirna drong met geweld in zijne woning. Met eenen dolk gewapend, zocht hij sir *Lowe* op, om zijnen voormaligen Keizer, *Napoleon*, te wreken. Dan sir *Lowe* was afwezig en bevond zich op het Engelsche fregat *Cambrian*. *Perry*, zoo heet de beambte, is in hechtenis genomen. Kapitein *Hamilton* en de Engelsche Consul hebben klagten bij den Franschen Consul ingeleverd. De schuldige zegt, dat hij beschonken is geweest; doch het schijnt, dat hij door verscheidene andere Franschen is aangezet geworden. Sir *Hudson Lowe* heeft zich sedert van eene wacht van het Engelsche fregat voorzien.

HAMBURG, den 9. Mei

Men schrijft uit Berlijn, dat de deelneming in de geldelijke bijdragen voor de Grieken algemeen is, zelfs de koninklijke Prinsen hebben zich daaraan niet onttrokken. Twee Gravinnen doen inzamelingen langs de huizen der hoofdstad. Alle deze gaven, voegt men er bij, zouden niet met een zoo blij gevoel geschieden, *als men niet overtuigd was, dat de eigenlijke hulp, welke Griekenland redden zal, niet meer verre af is.*

LONDEN, den 8. Mei.

In een geacht dagblad dezer hoofdstad leest men, dat er een traktaat tusschen Groot-Brittannie en Rusland gesloten is, ter vestiging van de onafhankelijkheid der Grieksche natie, en dat ten gevolge daarvan, Griekenland, met inbegrip der eilanden, een vrije en afzonderlijke staat zal worden; met een regent van hare eigene keuze (alleen onderworpen aan de goedkeuring van den *Persoon*, door de Porte), hare eigene wetten, armee, zeemagt en regerings-zetel; betalende eene nominale schatting of leen-hulde aan de Porte. Engeland en Rusland zullen zamenwerken om deze voorzieningen door de Porte te doen aannemen. Bij weigering zullen daartoe dwangmiddelen gebezigd worden. Als in verband hiermede staande kan men beschouwen de uitrusting van een eskader van zeven linie-schepen te Portsmouth, tot dienst in de Middellandsche zee, terwijl, ingeval van noodzakelijkheid, ook transportschepen tot het overbrengen van troepen verkrijgbaar zullen gesteld worden.

Dit is een der oogmerken van de zending van den hertog *van Wellington* naar Petersburg geweest. Het tweede, om vijandelijkheden tusschen Rusland en de Porte in het bijzonder te verhoeden, is minder gelukt. Hier wil Rusland geheel alleen werken, daar het eene louter Russische zaak is. Het ultimatum is aan de Porte overgeleverd. Wanneer daaraan niet onvoorwaardelijk voldaan wordt, vertrekt de Russische zaakgelaste te Konstantinopel en stellen de Russische troepen op de grenzen zich dadelijk in beweging.

— Dagbladen uit Mexico melden, dat er eene expeditie tegen Cuba op handen is. Tien duizend man zijn daartoe bestemd geworden.

— Men maakt de opmerking, dat bij de opschuddingen, welke dezer dagen onder de werklieden in de fabriekoorden hebben plaats gehad, geenerlei staatkundige leus is waargenomen; slechts over nijpend gebrek werd luid geklaagd. De oproerigen waren veelal geheel vertwijfeld; men verhaalt van eenen man, die zich voor de paarden der ruiterij zou nedergeworpen hebben, met de woorden: dat men hem maar dood zou trappen, daar hij anders toch van honger omkomen moest. Sommigen gaven te kennen, dat zij zich tot dus verre rustig hadden gehouden, in de hoop, dat het parlement iets voor hen doen zou, om hun goedkooper brood te verschaffen; doch vermits men besloten had, dat met de koren-wetten alles bij het oude blijven zou, moesten zij zich zelven regt verschaffen, dat is, de werktuigen vernielen, welke hunne handen overtollig maken. Dan aan deze werktuigen danken Engelands fabrieken alleen hare meerderheid boven die van andere landen. Overigens lijdt de fabriek- en handelstand niet alleen bij de tegenwoordige crisis; ook velen van den adel en andere voornamen, hebben deels aan de speculatien deel genomen, deels kunnen zij van hunne pachters het verschuldigde niet bekomen. Het geldgebrek onder de hoogere standen werkt natuurlijkerwijze weder nadeelig op de voortbrengende en neringdoende klassen terug. Een zeer rijke grondbezitter meldde onlangs: » Alle onze contracten, alle onze pachtbrieven waren op een fictief papier-kapitaal berekend; onze uitgaven niet minder. Nu, daar hetzelve grootendeels verdwenen is, weet de pachter het gereede geld voor de pacht niet te verkrijgen, en wij zullen ons aanmerkelijk moeten bezuinigen." Merkwaardig is het echter, dat bij al dezen nood de prijzen, niet alleen van het graan, van het vee en van alle overige voortbrengselen der natuur, maar ook bijna van alle fabrijkaten, dezelfde blijven als zij in den vorigen zomer waren. Er moeten dus toch vele lieden zijn, die inkoopen kunnen en vele die geld inbeuren. Het eenigste wat ontbreekt, is derhalve vertrouwen, en dit zinkt helaas eer dan het rijst.

— Wij geven hier een gedeelte der rede, welke de minister *Canning* in het Lagerhuis, over de tijdsomstandigheden en de toelating van vreemd koren, gehouden heeft.

» De berigten, die wij uit de fabriek-oorden hebben ontvangen, zijn van dien aard, dat zij alle gevoelige harten moeten bedroeven, en ik houde mij overtuigd, dat ieder een zal erkennen, dat er omstandigheden zijn, waarin de ministers, zonder gevestigde stellingen in aanmerking te nemen, eenige maatregelen moeten nemen, om eene crisis te kunnen wederstand bieden. Wanneer zij daartoe gekomen zijn, behoeven zij er slechts op bedacht te zijn, om zoo min mogelijk het bestaande stelsel uit zijn verband te rukken en maar spoedig het goede te bewerkstelligen. Er is tegenwoordig eene groote hoeveelheid koren, hetwelk men, bij de bestaande verordeningen, niet ten verbruik mag geven, en men herinnert zich, dat, toen men voor eenige dagen wilde beraadslagen over de wetten op het koren, ik mij daartegen verzette, in de overtuiging, dat de tijd daartoe niet gunstig was. Dit was toen mijn gevoelen, en is het ook nog; ik geloof niet dat de maatregel, welke is voorgesteld, daarmede strijdig is, omdat de tegenwoordige staat van zaken eene uitzondering daarstelt.

» Het gouvernement moet van u eenen gelijken maatregel verlangen, als die welke in het vorige jaar is genomen, en waarvan dit jaar met nut kan gebruikt gemaakt worden. Het parlement zal gelieven toe te staan, om het in de magazijnen opgeslagen koren ten verbruik over te geven. Hetzelve bedraagt ongeveer 300,000 maten (twee millioen 400 duizend schepels). Deze hoeveelheid, welke in geenendeele eenigen nadeeligen invloed op den landbouw kan hebben, zal voldoende zijn om den kommer te verminderen, die te meer gevoeld wordt, wijl men weet dat dit koren in voorraad is; en het is klaarblijkelijk, dat het te gelijk bestaan van twee zoo zeer verschillende zaken, als daar is de overvloed en de behoefte, het kwaad verergert en de tusschenkomst van het gouvernement noodzakelijk maakt.

» Aangezien het onmogelijk is, den uitslag van den aanstaanden oogst te voorzien, is tevens, als een middel van voorzorg, verzocht de volmagt om, naar gelang der behoefte, den invoer van buitenlandsch koren toetestaan, gedurende het tijdvak tusschen deze zitting en de volgende.

» Diegenen, zeide de minister verder, welke meenen, dat het gouvernement zich moet onthouden van het nemen van eenige maatregelen, behooren zich te herinneren, wat het vorige jaar heeft plaats gehad. Nagenoeg 500,000 *quarters* buitenlandsch koren, is uit de magazijnen getrokken tusschen de maand Junij en het tijdstip van den oogst ten verbruike overgegeven. De inzameling heeft vroeger dan gedurende eene reeks van jaren plaats gehad, en onder zoodanige omstandigheden, dat het koren geschikt was, om dadelijk te kunnen worden gebruikt. Wel nu! niettegenstaande alle voordeelige omstandigheden van dat jaar, ben ik ten vollen overtuigd, dat de eigenaars en pachters het aan den zoo even genoemden maatregel hebben te danken gehad, dat het gouvernement niet is genoodzaakt geweest, om in Augustus de havens voor buitenlandsche granen open te

zetten; zonder dezen maatregel zou de prijs van het *quarter* tot 80 *shellings* zijn gestegen. Nu vraag ik aan lieden, die landerijen of inkomsten van landerijen hebben, of eene zoodanige keuze tusschen twee gevallen niet voor hen en voor het land zeer nadeelig zou geweest zijn.

» Na eene rijpe overweging der daadzaken, welke ik heb opgenoemd, voel ik mij genoopt te zeggen, dat het mogelijk zou zijn, dat wij tusschen nu en den aanstaanden oogst in den netelligsten toestand geraakten. Ik ben verzekerd, dat de leden met mij zullen toestemmen, dat de prijs van 80 *shellings* bijna eene ramp voor het land zou zijn, en dat een dusdanige toestand zou strekken om de maatschappij te schokken en hare veiligheid in de waagschaal stellen. Wat zou er gebeuren, wanneer, als het koren tot dien prijs gestegen was, wij van nu tot den 15. Augustus niet van buiten 's lands konden invoeren? Volgens de tegenwoordige verordeningen, zou het onmogelijk zijn buitenlandsch koren vóór dat tijdstip toetelaten, zelfs dan nog niet wanneer ook het onze tot den prijs van 100 *shellings* het *quarter* gestegen was.

» Men heeft gezegd, dat in een zoodanig geval, het parlement onverwijld kon worden zamengeroepen; maar, als de hongersnood zijne verwoestingen in het land aanrigtte, zou het dan een geschikt oogenblik zijn, om over een zoo belangrijk onderwerp met de vereischte kalmte en oordeel te beraadslagen, of om den tijd te verspillen met lange redevoeringen over de algemeene grondbeginselen van het stelsel? Wanneer de ministers geene volmagt wierd toegekend, om naar gelang van dusdanige omstandigheid te handelen, dan zou het koren noodwendig duurder worden.

» Er zijn, zoo ik meen, voorbeelden van gevallen, waarin de ministers op hunne verantwoordelijkheid buitenlandsche granen hebben toegelaten en naderhand eene bill van goedkeuring hebben gevraagd. Evenwel, eene zoodanige magt moet alleen met toestemming van het parlement mogen worden uitgeoefend.

» De regten moeten met den prijs der levensmiddelen in evenredigheid staan, en mogen niet zonder goedkeuring van het parlement worden opgelegd. Hetgeen wij van het parlement vragen, is de magt om naar omstandigheden, waarin ons land zou kunnen worden gebragt, te mogen handelen. Wat de hoeveelheid der regten aanbelangt, wie verhindert het parlement, daaromtrent gepaste bepalingen vast te stellen? Wij vragen niet de magt om onze havens voor buitenlandsch koren te openen, dan alleen onder zekere bepalingen en bij zekere gelegenheden. De kamer kan deze bepalingen en deze gelegenheden regelen. Wij zullen hiervoor veel verpligting aan het parlement hebben, aangezien deszelfs beslissing ons tot rigtsnoer zal strekken bij de uitvoering van den gevraagden maatregel. Laat het parlement zich dus bepalen om buitenlandsche granen toetelaten, thans daar de prijs zoo veel hooger is, dan in vorige tijdvakken; laat hetzelve, te midden van de verlegenheid, waarin het land zich bevindt en in den tegenwoordigen staat van den volksgeest, niet uiteen gaan, zonder ons de magt te verleenen, om het volk bewijzen te kunnen geven, hoe zeer onze aandacht op deszelfs belangen gevestigd is en hoe zeer wij in zijn lijden deelen."

Het lagerhuis heeft toegestaan, dat het vreemde koren, in 's lands magazijnen zich bevindende, op de markt zal kunnen gebragt worden, en het gouvernement tot 500 duizend *quarters* koren zal kunnen laten invoeren.

UTRECHT, den 10. Mei.

De generaal-majoor der genie *Hennequin*, welke in de zaak van den kolonel *Lobry* wegens den vestingbouw gewikkeld was, en uit dien hoofde zich alhier bij het hooge militaire geregtshof in arrest bevond, heeft heden morgen de handen aan zich zelve geslagen, en zich om het leven gebragt.

T E N T O O N S T E L L I N G

Van voortbrengselen van SCHILDER-, TEEKEN-, GRAVEER- *en* BEELDHOUWKUNST, *door levende Meesters, te* Amsterdam, *voor den jare 1826.*

De heer Burgemeester en Wethouderen dezer stad, ondersteund door heeren leden der vierde klasse van het Koninklijk Nederlandsche Instituut van Wetenschappen, Letteren en Kunsten, alsmede door den Raad van Bestuur der Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten, hebben besloten, dat dit jaar alhier eene *tiende* openbare Tentoonstelling der Kunstwerken van levende Meesters zal plaats hebben.

De ondergeteekenden, als de vereenigde Kommissie dezer stad, der gemelde Klasse en van den Raad voornoemd, brengen de volgende bepalingen ter kennis van alle Besturen, Maatschappijen, Beoefenaars, Liefhebbers, Verzamelaars en Aanmoedigers der Beeldende Kunsten, met één woord, van hen, die den bloei der Vaderlandsche Kunst genegen en bevorderlijk zijn kunnen.

I. De Tentoonstelling voor Kunstwerken van Schilder-, Teeken-, Graveer-, Bouw- en Beeldhouwkunde door levende Meesters, zal plaats hebben in het Lokaal van de Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten, boven de groote Beurs.

II. Deze Tentoonstelling zal geopend worden op Maandag den 11. September en uiterlijk gesloten op Zaturdag den 7. October aanstaande, zonder verlenging hoegenaamd.

III. Alle Schilderijen, Teekeningen, Prenten en Beelwerk, zullen moeten bezorgd worden, vóór of uiterlijk op Maandag den 4. September, aan het gemelde Lokaal, mits vrachtvrij, en de Schilderijen, Teekeningen en Prenten met behoorlijke Lijsten voorzien; en zullen dezelve geadresseerd zijn aan de Kommissie, met eenen brief, houdende den Naam en Woonplaats van den Vervaardiger.

IV. Alle de toegezonden en toegelaten Stukken zijn en blijven geheel, tot de sluiting der Tentoonstelling, onder het opzigt der Kommissie, die, zoo veel mogelijk, zal zorgen voor de volkomene bewaring.

V. Men zal niet toelaten Stukken, die bevorens op Tentoonstellingen alhier geweest zijn, noch die, welke, volgens het gevoelen der Kommissie, niet genoegzaam geschikt zijn, en houdt de Kommissie het oordeel deswege ganschelijk aan zich, kunnende men, in geval van teruggave, van de behoorlijke geheimhouding en bescheidenheid verzekerd zijn.

VI. Eene gedrukte Lijst der Stukken zal de Namen en Woonplaatsen der Kunstenaren doen kennen.

VII. Gedurende de week, welke op de sluiting der Tentoonstelling volgen zal, zullen de Stukken weder afgegeven worden

De Kommissie noodigt ieder uit, deze poging ten beste der Kunst, tot luister der hoofdstad, tot roem van het vaderland, met hartelijke belangstelling te bevorderen.

Amsterdam, den 14. April 1826.

De vereenigde Kommissie tot voornoemde Tentoonstelling.

Van wege Heeren *Burgemeester* en *Wethouderen* der stad Amsterdam.	Van wege de *Vierde Klasse van het Koninklijk Instituut* van wetenschappen, letteren en kunsten,	Van wege den Raad van Bestuur van de *Koninklijke Akademie van Beeldende Kunsten*, te Amsterdam,
JERONIMO DE VRIES.	A. J. SAPORTAS,	I. HAMERSTER AMESHOFF,
	A. BRONDGEEST.	C. APOSTOOL,
	J. BERNARD.	J. DE VOS, WILLEMSZ.

ARNHEM, den 13. Mei.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 12. Mei 2 El 0 Palm 5 Duim; gewassen 26 D. gevallen 0 D

Den 13. dito. 2 El 0 Palm 0 Duim; gewassen 0 D. gevallen 5 D

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.